Р Е Ш Е Н И Е
№ 3732

гр. София, 05.06.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 09.05.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков
ЧЛЕНОВЕ: Галин Несторов
Веселина Женаварова

при участието на секретаря Красимира Савова и при участието на прокурора Ст. Димитров, като разгледа дело номер **11230** по описа за **2013** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по гл.XII АПК във вр. с чл.63 ЗАНН.

Производството по делото е образувано по касационна жалба от [фирма], представлявано от управителя Б. Н. К., против решение от 12.08.2013г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 122 състав, постановено по н.а.х.д.№3897/2013г. по описа на съда, с което е изменено Наказателно постановление №23-2305640/26.11.2012г. на директора на Дирекция „Инспекция по труда”-С., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 3 000лв. за извършено нарушение по чл.413, ал.2 КТ, като е намален размера на санкцията на 1 500лв. Искането на касационния жалбоподател е да бъде отменено решението на районния съд и да се отмени изцяло наказателното постановление. В касационната жалба се твърди наличието на касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК. Конкретно се сочи, че неправилно и необосновано районният съд приема осъществяването на състава на нарушението, тъй като към момента на вмененото административно нарушение не са се извършвали строителни работи на посочените от районния съд части от строежа; както и че на работещите на строежа са били раздадени лични предпазни средства.

В съдебно заседание касационният жалбоподател [фирма] не изпраща представител и не ангажира становище по жалбата.

Ответникът по касационната жалба Дирекция „Инспекция по труда”-С. също не се

представлява в съд.з. и не взема становище по делото.
Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.
Административен съд-София-град, XIII касационен състав, като взе предвид посочените в жалбата касационни основания, становищата на страните и съгласно чл.220 АПК установената от районния съд фактическа обстановка, направи следните правни изводи:
Касационната жалба е подадена в срока по чл.211, ал.1 АПК във вр. с чл.63, ал.1 ЗАНН и е процесуално допустима. По съществото й и във връзка с конкретно сочените в нея касационни основания, административният съд взе предвид следното:
С обжалваното решение Софийски районен съд е изменил Наказателно постановление №23-2305640/26.11.2012г. на директора на Дирекция „Инспекция по труда"-С., с което на касационния жалбоподател [фирма]-гр.С. на основание чл. 416, ал.5 КТ е наложена имуществена санкция в размер на 3 000лв., която районният съд е намалил на 1 500лв., за нарушение по чл.413, ал.2 КТ - за това че на 21.08.2012г. на строителен обект - жилищна сграда с магазини и подземни гаражи, находящ се в УПИ Х.-118 кв. 82, местност „Карпузица", [населено място], [фирма], в качеството му на работодател на работниците на строителния обект, не е осигурил защитни мероприятия за предотвратяване на риска от падане от височина на хора и предмети по стълбищните рамене и площадки на сградата и асансьорните шахти на сградата чрез подходящо оборудване или лични предпазни средства. Посоченото е квалифицирано като нарушение по чл.127, ал.1, т.3 от Кодекса на труда /КТ/ и чл.60 от Наредба №2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи.
Във връзка със сочените касационни основания и предвид предмета на касационна проверка съгласно чл.218 АПК във вр. с чл.63, ал.1 ЗАНН, административния съд взе предвид следното:
По изложените в касационната жалба твърдения, че строително-монтажните работи са се извършвали на третия етаж, а не на 5-6 както твърди свидетелката К. пред първата инстанция, административният съдът намира, че по делото е ирелевантен етажа на който са извършвани СМР, доколкото строителният обект и подлежащите на обезопасяване негови части са добре индивидуализирани в АУАН и в НП /и без да се сочи етаж/; като от описанието става ясно, че работите са се извършвали на височина, което е основание за прилагане на предвидените мерки в чл.60 от Наредба №2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи. Може обаче да бъде отбелязано, че показанията на свидетелката са подкрепят и от представеното по делото извлечение от заповедната книга на строежа, видно от която на 16.08.2012г. - 8 дни преди датата на проверката на 24.08.2012г. са били извършени армировъчни и кофражни работи на кота +15,22; а на 04.09.2012г. - 7 дни след проверката – и на кота +16,66 и кота +17,15; т.е. очевидно по-високо от твърдения от касационни жалбоподател 3-ти етаж. Относно представените в настоящата инстанция разрешение за строеж и удостоверение за степента му на завършеност, с оглед забраната по чл.220 АПК за нови фактически установявания, касационният съд не може да цени същите, но може да бъде отбелязано, че и според тях височината на сградата при кота корниз е 15м., като от тези доказателства не се установява към момента на проверката на коя височина се е работило. Въпреки, че по делото са налице индиции за раздадени

лични предпазни средства, не се установява, те да са конкретно за предотвратяване на падане от височина – напр. защитни колани /сбруи/. С оглед горното касационният съд намира за логични и обосновани с оглед събраните от него доказателства фактическите констатации, направени от районния съд.

Административният съд споделя и направените въз основа на установената фактическа обстановка правни изводи, изложени в мотивите на въззивния съд. В случая се касае за работи, обхванати от хипотезиса на чл.60, ал.1 от Наредба № 2/2004г. на МТСП и МРРБ за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на СМР. Като не са изпълнени предвидените обезопасителни мероприятия, правилно районният съд е приел, че е нарушен чл. 127, ал.1, т.3 КТ във вр. с чл.60, ал.1 от Наредба №2 за минималните изисквания за безопасни и здравословни условия на труд при извършване на строително монтажни работи.

По посочените съображения, като споделя напълно мотивите на въззивната инстанция, съставът на административния съд приема, че при постановяване на първоинстанционното си решение по н.а.х.д.№3897/2013г. Софийският районен съд не е допуснал сочените в касационната жалба нарушения на закона, представляващи касационни основания по чл.348, ал.1 НПК за неговата отмяна по касационен ред. Предвид горното, обжалваното решение като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

С оглед изложеното и на основание чл.221, ал.2 АПК във вр. с чл.63 ЗАНН, Административен съд София-град, XIII касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 12.08.2013г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 122 състав, по н.а.х.д. №3897/2013г. по описа на съда.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.